

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **T. D. D.**
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Filipem Šimákem, Ph.D., LL.M.
se sídlem Šrobárova 2002/40, 101 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2023, č. j. 116745/2023/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2023, č. j. 116745/2023/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku 16 600 Kč, a to k rukám jeho zástupce JUDr. Filipa Šimáka, Ph.D., LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

1. V této věci se soud zabývá otázkou, jaké důsledky mělo nezaevidování žádosti stavebníka o prodloužení doby platnosti pravomocného povolení k umístění a provedení stavby, a

dále v jakém rozsahu lze v tomto typu řízení přezkoumávat námitky účastníků směřujících do věci samé.

I. Vymezení věci

2. Žalobce jakožto stavebník podal dne 16. 9. 2015 žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení podle § 94j a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), a to na stavbu rodinného domu s klubovým bazénem na pozemcích parc. č. XA, XB, XC v k. ú. X (dále jen „stavba“). Městský úřad Hostivice (dále též „stavební úřad“) této žádosti vyhověl a rozhodnutím ze dne 7. 7. 2016, č. j. SÚ-08484/3/15-Šan (dále jen „společné povolení“), rozhodl o umístění stavby a současně pro ni vydal i stavební povolení. V průběhu řízení byla uplatněna řada námitek ze strany dalších účastníků, zpravidla vlastníků sousedních nemovitostí, které však byly stavebním úřadem zamítnuty, a to jak v části týkající se umístění stavby, tak i v části týkající se stavebního povolení. Ze strany těchto účastníků bylo podáno odvolání, které však žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 11. 2016, č. j. 163891/2016/KUSK, (dále jen „rozhodnutí žalovaného z roku 2016“) zamítl a společné povolení potvrdil. Společné povolení nabylo právní moci 16. 11. 2016.
3. Žadostí ze dne 2. 7. 2018 žalobce poprvé požádal o prodloužení platnosti společného povolení. Stavební úřad žádosti vyhověl a rozhodnutím ze dne 16. 11. 2018, č. j. 19098/18/SÚ (dále jen „rozhodnutí o prvním prodloužení“) platnost společného povolení prodloužil do 16. 11. 2020. Další zaevidovanou žádostí žalobce o prodloužení platnosti společného povolení byla ze dne 4. 10. 2022, které stavební úřad rovněž vyhověl a rozhodnutím ze dne 19. 4. 2023, č. j. 13818/23/SÚ/AŠa (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) platnost společného povolení prodloužil do 31. 12. 2024.
4. Dne 10. 7. 2023 obdržel stavební úřad společné podání od Ing. J. P., H. K. a E. V. (všichni dále též jen „vlastníci sousedních nemovitostí“) označené jako *návrh na přezkumné řízení*. V něm vlastníci sousedních nemovitostí namítali, že nebyli informováni o prodlužování platnosti společného povolení, a dále namítali jeho věcné nedostatky včetně vad rozhodnutí žalovaného z roku 2016. Toto podání vlastníků sousedních nemovitostí postoupil stavební úřad k vyřízení žalovanému.
5. Žalovaný v reakci na postoupené podání vlastníků sousedních nemovitostí vydal rozhodnutí ze dne 14. 9. 2023, č. j. 116745/2023/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž prvostupňové rozhodnutí zrušil a řízení o prodloužení doby jeho platnosti zastavil. Žalovaný vyšel především z úvahy, že společné povolení bylo na základě rozhodnutí o prvním prodloužení platně prodlouženo pouze do 16. 11. 2020. Po tomto datu však již platnost skončila, neboť žalobce nepodal žádost o prodloužení včas, ale až dne 4. 10. 2022, čímž dle slov žalovaného *prospal* lhůtu dvou let pro podání této žádosti. Ve vztahu k žádosti o prodloužení ze dne 4. 10. 2022 tedy již neexistovalo platné rozhodnutí, které by mohlo být prodlužováno. Dále žalovaný vyšel z úvahy, že vlastníci sousedních nemovitostí měli být účastníky řízení o prodloužení platnosti, avšak stavební úřad je jako účastníky opomněl, přičemž jejich podání ze dne 10. 7. 2023 je dle obsahu odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí, které je třeba s ohledem na neoznámení prvostupňového rozhodnutí a navazující důsledky plynoucí z § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) považovat za včasné.
6. Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobce brojí žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah podání účastníků

7. Žalobce rozporuje závěr žalovaného, že by o prodloužení doby platnosti společného povolení nebylo požádáno včas. Namítá, že o prodloužení platnosti společného povolení žádal již dříve na základě své žádosti ze dne 9. 9. 2020, kterou však stavební úřad pravděpodobně v důsledku administrativní chyby spojené s protipandemickými opatřeními proti Covid-19 řádně nezaevidoval. Žalobce tedy rozhodně nic *neprospal*, jak se uvádí v napadeném rozhodnutí, šlo naopak o chybu na straně stavebního úřadu. Na tuto chybu následně navázal žalovaný v odvolacím řízení. K odhalení této chyby však došlo až po vydání napadeného rozhodnutí, kdy se žalobci podařilo získat kopii jeho žádosti ze dne 9. 9. 2020 podávané prostřednictvím jeho někdejšího zmocněnce Ing. arch. J. K., včetně její doručenky z datové schránky. Tyto písemnosti žalobce navrhuje jako důkaz k prokázání skutečnosti, že o druhé prodloužení platnosti žádal již dne 9. 9. 2020.
8. Žalobce měl přitom legitimní očekávání, že došlo-li ze strany stavebního úřadu již jednou k prodloužení platnosti společného povolení, pak se tak stane i znovu na základě jeho druhé žádosti ze dne 9. 9. 2020. Jejím podáním totiž žalobce postupoval řádně a způsobem předvídaným v § 115 odst. 4 stavebního zákona. Jestliže následně v roce 2022 požádal o další prodloužení doby platnosti, bylo vyhovující prvostupňové rozhodnutí ze strany stavebního úřadu naplněním zásady činnosti správních orgánů dle § 2 až § 8 správního řádu, a to zejména pokud jde o šetření práv nabytých žalobcem v dobré víře na základě rozhodnutí o prvním prodloužení.
9. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že vlastníci sousedních nemovitostí byli v řízení na prvním stupni opomenuti jako účastníci. Řízení o prodloužení doby platnosti nepředstavuje pokračování původního povolovacího řízení ukončeného pravomocným povolovacím rozhodnutím, jemuž naopak svědčí presumpce správnosti správních aktů, k čemuž žalobce odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 9. 2012, č. j. 9 As 74/2012-39. Ačkoliv § 115 odst. 4 stavebního zákona hovoří o *přiměřeném* použití správního řádu, tak dle názoru žalobce zde v intencích zmiňovaného judikátu lze užít poměrně široké správní úvahy, a proto došel-li stavební úřad v rámci řízení o prodloužení platnosti společného povolení k závěru, že účastníky původního povolovacího řízení obesílat nebude, jednalo se o zcela legitimní a zmiňovaným judikátem aprobované správní uvážení. V této souvislosti žalobce zdůrazňuje, že svůj záměr nijak neměnil a že parametry stavby jsou stejné jako v době vydání společného povolení, přičemž veškeré námitky vlastníků sousedních nemovitostí byly vypořádány již v rámci skončeného povolovacího řízení. Jejich námitky proti věcnému posouzení záměru by proto stejně musely být zamítnuty či odmítnuty. Pokud jde čistě o procesní právo vlastníků sousedních nemovitostí se vyjádřit, pak vzhledem k nemožnosti vyhovět jejich věcným námitkám by opomenutí možnosti se vyjádřit představovalo dotčení práv, avšak nikoliv v míře ovlivňujícím zákonnost prvostupňového rozhodnutí, k čemuž žalobce odkazuje na závěry rozsudků NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 As 232/2015-46, a ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004-75. Dle žalobce tedy žalovaný postupoval nad rámec uvedených judikátních závěrů a nepřiměřeně tím zasáhl do jeho práva realizovat povolený stavební záměr.
10. Žalobce dále zdůrazňuje, že vlastníci sousedních nemovitostí podali podnět na přezkum, ačkoliv měli možnost uplatnit své námitky standardním způsobem v povolovacím řízení ještě před vydáním společného povolení. V této souvislosti žalobce připomíná, že paní Hana Komárková a Eva Vlasáková v povolovacím řízení žádné námitky neuplatnily a činí tak poprvé až nyní s odstupem několika let po vydání společného povolení. Pan Ing. Jiří Pelc

sice námitky podal, avšak jeho námitky byly stavebním úřadem a posléze i žalovaným již věcně vypořádány a zamítnuty jako nedůvodné, tudíž je nyní podává v podstatě znovu. K tomu žalobce opět připomíná, že řízení o prodloužení platnosti není pokračováním původního povolenacího řízení ve smyslu závěrů rozsudku NSS ze dne 26. 9. 2012, č. j. 9 As 74/2012-39.

11. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, že žalovaný podání vlastníků sousedních nemovitostí posuzoval jako odvolání, ačkoliv tak nebylo vůbec označeno a ani nebyly dodrženy lhůty k jeho podání. Nemělo být proto zasíláno žalovanému k přezkumu, ale stavební úřad jej měl sám vyřídit tak, že se vlastníci sousedních nemovitostí domáhají opětovného přezkumu námitek, o nichž již bylo pravomocně rozhodnuto.
12. Žalobce dále namítá, že stavební úřad vydal napadené rozhodnutí, aniž by mu umožnil se k věci vyjádřit. Pokud by tak učinil, žalobce by obratem dohledal svou žádost ze dne 9. 9. 2020, kterou stavební úřad chybně nezaevidoval, a dodal by ji do spisu. Napadené rozhodnutí by tak nemuselo být vůbec vydáno. Nemožnost se jakkoli vyjádřit k podání vlastníků sousedních nemovitostí považuje žalobce za o to víc zarážející v situaci, kdy mu žalovaný „z ničeho nic“ ruší jeho právo realizovat stavbu, jímž však žalobce v dobré víře disponoval po několik let a mohl legitimně očekávat možnost zahájení. Právo být slyšet se k ve vlastní věci žalobce považuje za jednu z nejzákladnějších zásad správního řízení i ústavních zásad ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod.
13. Žalobce rovněž připomíná, že žalobu podal především z procesní opatrnosti, neboť mu ze strany stavebního úřadu bylo telefonicky neformálně sděleno, že pochybení v souvislosti s nezaevidováním jeho žádosti ze dne 9. 9. 2020 zakládá možnost pro autoremeduru na straně správních orgánů. Dosud se však nedozvěděl, jakým způsobem toto chtějí správní orgány učinit. Žalobce proto prostřednictvím žaloby navrhuje žalovanému, aby napadené rozhodnutí sám zrušil, načež by mohl být dán návrh na zastavení řízení pro uspokojení ve smyslu § 62 s. ř. s.
14. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Je přesvědčen, že žádost žalobce ze dne 9. 9. 2020, jež byla údajně dohledatelná v písemnostech stavebního úřadu až po vydání napadeného rozhodnutí, nemůže založit jeho nezákonnost. Dále zdůrazňuje, že žalobce se žádným způsobem nepokoušel zjišťovat, zda a jakým způsobem stavební úřad rozhodl o jeho údajné žádosti ze dne 9. 9. 2020, která navíc byla odhalena až po vydání napadeného rozhodnutí. V souvislosti s tím žalovaný odkazuje na zásadu *vigilantibus non dormientibus iura subveniunt* a její výklad v rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Ans 2/2006-135.
15. Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že se žalovaný nijak nevymezuje vůči žalobní námitce, že v době vydání napadeného rozhodnutí absentovala ve správním spise žádost ze dne 9. 9. 2020. Dále žalobce vyjadřuje názor, že žalovaný mohl v průběhu odvolacího řízení vystupovat aktivněji a vyzvat stavební úřad k prověření jeho podatelny. Dále připomíná, že doručení žaloby mohlo žalovaného podnítit k zahájení přezkumného řízení *ex officio*, aby napadené rozhodnutí sám zrušil v rámci autoremedury, ale dosud tak neučinil. Projednání podané žaloby je tedy jediný způsob, jak dosáhnout nápravy. Žalobce rovněž nesouhlasí s žalovaným podanou interpretací rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Ans 2/2006-135, naopak má za to, že závěry tohoto rozsudku vyznívají naopak v jeho prospěch. V uvedené věci totiž bylo stěžovateli kladeno k tíži, že namísto správní žaloby upřednostnil podněty k orgánům správního dozoru, což je však přesně opačná situace oproti té žalobcově, která naopak správní žalobu podal, a tedy dostatečně

bdělý byl. Žalobce konečně zdůrazňuje, že od doby vydání společného povolení se podmínky pro provádění stavby skutečně nezměnily, k čemuž navrhuje důkaz souhlasnými závaznými stanovisky různých dotčených orgánů z konce roku 2023, která dle jeho názoru potvrzují účelovost námitek vlastníků sousedních nemovitostí.

III. Procesní podmínky

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou.
17. Soud se dále zabýval otázkou přípustnosti žaloby. Napadeným rozhodnutím totiž došlo ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, na což konstantní judikatura zpravidla nahlíží jako na situaci, kdy se nezakládají, nemění ani závazně neurčují práva a povinnosti řízení, a proto žaloba proti takovému rozhodnutí není přípustná (srov. rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 51/2017-28, ze dne 14. 5. 2014, č. j. 10 As 33/2014-34, ze dne 20. 5. 2015, č. j. 1 As 23/2015-9, nebo ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010-219). Nelze však přehlédnout, že zmiňovaná judikatura cílila výhradně na situace, kdy zrušující rozhodnutí odvolacího orgánu nebylo konečné a kdy se předpokládalo, že řízení bude dál před správním orgánem prvního stupně pokračovat, tedy na případy postupů podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. V nyní posuzované věci je ale situace odlišná, neboť žalovaný spolu se zrušením prvostupňového rozhodnutí rozhodl současně i o zastavení řízení, tedy rozhodl podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, čímž vyloučil možnost dalšího pokračování (prvoinstančního) řízení o prodloužení doby platnosti společného povolení. Napadené rozhodnutí je proto rozhodnutím konečným, jímž se závazně mění práva a povinnosti osob (zde žalobce), a proto je žaloba proti němu přípustná.

IV. Průběh jednání a doplňující skutková zjištění

18. Soud k projednání věci nařídil ústní jednání, při němž účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce zopakoval a nosné argumenty žalobních bodů. Zástupkyně žalovaného předestřela, že nepovažuje za sporné, že ze strany žalobce skutečně došlo k podání žádosti ze dne 9. 9. 2020, která zůstala nevyřízena, nicméně právě tato žádost by měla být vyřízena, a nikoliv poslední žádost, z níž vzešlo napadené rozhodnutí.
19. Soud při jednání předestřel, že společné povolení, ve vztahu k němuž je sporná otázka prodloužení platnosti, ve skutečnosti nezahrnuje jen stavební povolení, ale zahrnuje v sobě i územní rozhodnutí, a proto jeho případné prodloužení nemá být projednáváno v režimu § 115 odst. 4 stavebního zákona, které označují obě strany sporu, ale v režimu § 94p odst. 5 stavebního zákona (srov. též odst. 23 až 25 níže).
20. Soud dále při jednání doplnil dokazování doručenkou datové zprávy ID 8199199464, ze které dovodil, že dne 9. 9. 2020 byla z datové schránky J. K. - podnikající fyzické osoby (ID DS X) odeslána datová zpráva, která byla téhož dne doručena do datové schránky města Hostivice - orgánu veřejné moci (ID DS cdrb236), přičemž v předmětu této datové zprávy bylo uvedeno „*Stavební úřad – žádost o prodloužení platnosti povolení*“. Soud souběžně ze správního spisu ověřil, že žalobce byl až do doby vydání prvostupňového rozhodnutí zastoupen Ing. arch. J. K., jehož údaje se shodují s držitelem datové schránky podnikající fyzické osoby, z níž odešla zmiňovaná datová zpráva. Soud dále doplnil dokazování uloženou datovou zprávou odeslanou dne 9. 9. 2020 z datové schránky J. K. (ID DS X), jejíž přílohou byl pdf soubor „*žádost o prodloužení platnosti stavebního povolení*“, jehož obsahem je ručně vyplněný nascenovaný tiskopis ručně vyplněné žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení s datem 9. 9. 2020 a s osobními údaji žalobce adresované stavebnímu

úřadu, přičemž je zde žádáno o prodloužení platnosti společného povolení (označeného zde jako stavební povolení) až do 16. 11. 2022 s uvedením důvodu prodloužení „*finanční situace*“. Soud konstatuje, že předmětný ručně vyplněný tiskopis žádosti ze dne 9. 9. 2020 je založen i v odvolací části správního spisu, avšak je žurnalizován až za přípisem žalovaného ze dne 19. 10. 2023, který následuje až po vydání napadeného rozhodnutí. Z uvedeného vzal soud za prokázané, že žalobce dne 9. 9. 2020 podal ke stavebnímu úřadu žádost o prodloužení platnosti společného povolení, avšak tato žádost nebyla stavebním úřadem zaevidována do správního spisu a vyšla najevo až dodatečně po vydání napadeného rozhodnutí.

21. Další navržené důkazy soud při jednání neprováděl (k tomu viz odst. 46 níže).

V. Posouzení věci

22. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného. V této souvislosti považuje soud za vhodné vyjasnit rozhodnou právní úpravu a současně s tím odstranit jistou nepřesnost:
23. Obě strany sporu od počátku nepřesně označují akt, o jehož prodloužení se vedlo správní řízení, a v důsledku toho také chybně odkazují na nepřiléhavé zákonné ustanovení. Žalobce totiž všechny své žádosti o prodloužení platnosti podával na tiskopisech určených pro *stavební povolení*, a tento pojem používal i v odůvodnění svých žádostí, přičemž odkazoval na § 115 odst. 4 stavebního zákona, jehož dikcí argumentuje i nyní v řízení soudním. Označení *stavební povolení* však přebíral i stavební úřad, který v následně vydávaných rozhodnutích (jak rozhodnutí o prvním prodloužení, tak i v prvostupňovém rozhodnutí) rovněž odkazoval na § 115 odst. 4 stavebního zákona. Totéž označení včetně odkazu na § 115 odst. 4 stavebního zákona přebíral rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce i správní orgány obou stupňů však zjevně přehlédli, že aktem povolujícím žalobcovu stavbu bylo *společné povolení* vydané v režimu § 94j a násl. stavebního zákona, které v sobě kromě stavebního povolení zahrnuje též *rozhodnutí o umístění stavby*. O platnosti společného povolení tudíž mělo být rozhodnuto v režimu § 94p odst. 5 stavebního zákona, a nikoliv § 115 odst. 4 téhož zákona, jímž obě strany shodně argumentují.
24. I navzdory tomuto nepřesnému označování však soud nemá pochyb o tom, že žalobce usiloval o prodloužení platnosti společného povolení a že právě ve vztahu k němu správní orgány posuzovaly otázku možnosti prodloužení platnosti. Jinak řečeno, i když žalobce i správní orgány obou stupňů shodně hovořili o otázce prodlužování platnosti stavebního povolení v režimu § 115 odst. 4 stavebního zákona, tak v kontextu daného případu lze vycházet z toho, že obě strany sporu měly ve skutečnosti na mysli prodlužování platnosti společného povolení v režimu § 94p odst. 5 stavebního zákona, jež mělo být na danou věc správně aplikováno.
25. Soud samozřejmě nepřehlídí, že ustanovení § 115 odst. 4 a § 94p odst. 5 stavebního zákona nemají zcela identické znění. Stranami mylně odkazované § 115 odst. 4 stavebního zákona stanoví, že „[s]tavební povolení *pozbyvá platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena do 2 let ode dne, kdy nabylo právní moci. Dobu platnosti stavebního povolení může stavební úřad prodloužit na odůvodněnou žádost stavebníka podanou před jejím uplynutím. Podáním žádosti se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti stavebního povolení se vztahují přiměřeně ustanovení o stavebním řízení. Stavební povolení *pozbyvá platnosti též dnem, kdy stavební úřad obdrží oznámení stavebníka o tom, že od provedení svého záměru**

upouští; to neplatí, jestliže stavba již byla zahájena.“ Naproti tomu § 94p odst. 5 stavebního zákona, jež mělo být ve vztahu ke společnému povolení správně aplikováno, stanoví, že „[s]polečné povolení platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 5 let. Společné povolení pozbývá platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena v době jeho platnosti. Společné povolení pozbývá platnosti též dnem, kdy stavební úřad obdrží oznámení stavebníka o tom, že od provedení svého stavebního záměru upouští; to neplatí, jestliže stavba již byla zahájena. Dobu platnosti společného povolení může stavební úřad prodloužit na odůvodněnou žádost stavebníka podanou před jejím uplynutím. Podáním žádosti se staví běh lhůty platnosti společného povolení.“ Soud nicméně konstatuje, že i navzdory uvedeným odlišnostem se co do nyní podstatného obsahu citovaná ustanovení zásadně neliší. Obě vycházejí z toho, že příslušný povolovací akt má omezenou platnost, kterou lze na žádost stavebníka prodloužovat, a to i opakovaně, přičemž v obou případech se podáním žádosti běh lhůty platnosti staví. A právě tato kritéria soud považuje za rozhodující z hlediska věcného posouzení. Pokud jde o dobu „nejdéle však 5 let“ uvedenou na konci první věty § 94p odst. 5 stavebního zákona (jež v § 115 odst. 4 absentuje), soud zdůrazňuje, že se jedná o maximální dobu prvotní platnosti v době vydání příslušného povolení (viz důvodová zpráva k zákonu č. 225/2017 Sb., jímž byla s účinností od 1. 1. 2018 předmětná úprava přijata), nikoliv o maximální dobu celkového prodloužení, které může být činěno v zásadě neomezeně, tedy shodně jako v (stranami mylně uváděném) § 115 odst. 4 stavebního zákona.

26. Soud tedy shrnuje, že i když strany sporu mylně usuzovaly, že se pohybují v režimu jiného zákonného ustanovení, než které mělo být správně aplikováno, tak na posouzení věci samé tato okolnost nemá v daném případě zásadní vliv a jde spíše o upřesnění toho, jaká zákonná ustanovení bude soud při přezkumu napadeného rozhodnutí aplikovat.
27. Se zohledněním shora uvedeného upřesnění soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
28. Žaloba je důvodná.

Nezaevidování žádosti ze dne 9. 9. 2020

29. Soud předně souhlasí s žalobcem, že nemůže obstát nosný důvod napadeného rozhodnutí založený na tom, že žádost o opětovné prodloužení doby platnosti společného povolení nebyla podána včas.
30. Jak plyne ze správního spisu, společné povolení mělo platnost do 16. 11. 2018 a na základě rozhodnutí o prvním prodloužení bylo prodlouženo až do 16. 11. 2020. Další písemnost žurnalizovaná ve správním spisu po vydání rozhodnutí o prvním prodloužení je až žalobcova žádost o prodloužení platnosti ze dne 4. 10. 2022 (s podacím razítkem stavebního úřadu z téhož dne), proto se na první pohled jeví, že žalobce požádal o prodloužení až po uplynutí doby platnosti společného povolení. Jak ovšem vyplynulo z doplněného dokazování (srov. odst. 20 výše), žalobce v mezidobí podal ke stavebnímu úřadu ještě i žádost o prodloužení ze dne 9. 9. 2020, ačkoliv tato ve správním spise stavebního úřadu zaevidována není (objevuje se až v části odvolacího spisu po vydání napadeného rozhodnutí). Z obsahu žalobcem doložených údajů z datové schránky jeho tehdejšího zmocněnce přitom nelze mít pochyb o tom, že žalobce dne 9. 9. 2020 předmětnou žádost skutečně podal a že téhož dne byla doručena i stavebnímu úřadu (resp. do datové schránky města Hostivice, v jehož struktuře působí i stavební úřad). Soud proto přisvědčuje žalobci, že nezaevidování jeho žádosti ze dne 9. 9. 2020 bylo zjevně důsledkem administrativní chyby na straně stavebního

úřadu. Přesnou příčinu této administrativní chyby (např. zda se skutečně jednalo o důsledek protipandemických opatřeními proti Covid-19) soud nepovažuje za nezbytné pro účely této věci blíže objasňovat.

31. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce požádal o prodloužení společného povolení ještě před datem 16. 11. 2020, kdy měla skončit platnost prvního prodloužení. Podáním žádosti ze dne 9. 9. 2020 tudíž nastaly účinky § 94p odst. 5 věty poslední stavebního zákona, tedy došlo ke stavění běhu lhůty platnosti společného povolení. Jelikož o této žádosti nebylo nikdy formálně rozhodnuto, nešlo v okamžiku vydání prvostupňového rozhodnutí vycházet z úvahy, že by platnost společného povolení zanikla v důsledku plynutí času. Žalovaný proto pochybil, jestliže právě z tohoto důvodu prvostupňové rozhodnutí zrušil. Zejména však pochybil, přistoupil-li kromě zrušení prvostupňového rozhodnutí též k zastavení řízení o prodloužení platnosti z důvodu, že „*již neexistovalo platné rozhodnutí stavebního úřadu, které by mohlo být prodlouženo a odvoláním napadené [tj. prvostupňové] rozhodnutí nemělo být vydáno*“ (viz str. 4 napadeného rozhodnutí). Bylo tomu přesně naopak, neboť v důsledku nevyřízení žalobcovy žádosti ze dne 9. 9. 2020 byl běh lhůty pro zánik společného povolení pozastaven (§ 94p odst. 5 věty poslední stavebního zákona), tudíž v době vydání prvostupňového rozhodnutí zde stále existovalo platné rozhodnutí s možností dalšího prodloužení. Žalovaným dovozený důvod pro zastavení řízení proto zjevně nemohl být naplněn.
32. Soud připouští, že žalovaný v době vydání napadeného rozhodnutí o administrativní chybě související s nezaevidováním žalobcovy žádosti ze dne 9. 9. 2020 patrně nevěděl. Úvaha žalovaného o zániku platnosti společného povolení po datu 16. 11. 2020 tedy zřejmě pramenila z nevědomosti o existenci řádně podané žádosti ze dne 9. 9. 2020, která v době odvolacího řízení ještě nebyla zařazena do správního spisu, a to v důsledku administrativního pochybení na prvním stupni. Nicméně i když zmiňované opomenutí ve vedení prvoinstančního spisu vyšlo najevo až dodatečně po vydání napadeného rozhodnutí, tak to nemění nic na tom, že již v době jeho vydání objektivně existovala řádně a včas podaná žádost pozastavující běh lhůty platnosti společného povolení. Nevědomost žalovaného o neúplnosti spisu vedeného stavebním úřadem proto nemůže představovat omluvitelný důvod pro zhojení napadeného rozhodnutí. Ostatně i judikatura opakovaně dovodila, že nevedení spisu v takové podobě, aby byl dostatečným podkladem pro přijaté rozhodnutí, jde plně k tíži správních orgánů (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 3. 2008, č. j. 1 Afs 7/2008-91, ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 15/2012-25, odst. 28, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Ans 14/2012-35, odst. 33, ze dne 23. 11. 2017, č. j. 1 Afs 340/2016-51, odst. 31, nebo ze dne 18. 11. 2023, č. j. 2 Afs 120/2023-33, odst. 38). Třebaže vada spojená s nezaevidováním žádosti ze dne 9. 9. 2020 jde plně na vrub stavebního úřadu (popř. podatelně Městského úřadu Hostivice) a nelze ji přičítat přímo žalovanému, tak odvolací řízení tvoří s řízením na prvním stupni jeden celek (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 - 73, či ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25), přičemž v tomto případě se vada řízení vzniklá na prvním stupni projevila na obsahu napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně. Jde tedy o důvod pro jeho zrušení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
33. Soud rovněž nepřehlídí, že shora zmiňovaným procesním zmatkům zčásti napomohl i sám žalobce (či spíše jeho předchozí zástupce Ing. arch. J. K.), který dne 4. 10. 2022 podal další žádost o prodloužení doby platnosti společného povolení, ačkoliv tou dobou ještě stále zůstávala nevyřízená a nerozhodnutá jeho dřívější žádost ze dne 9. 9. 2020. Za situace, kdy stále není rozhodnuto o předchozí žádosti, by se jevilo logické domáhat se opatření proti

nečinnosti (srov. § 80 správního řádu), a nikoliv podávat žádost novou. Tento nepraktický postup na straně žalobce (resp. jeho dřívějšího zástupce) však nijak neomlouvá shora zmiňované pochybení na straně správních orgánů v souvislosti s vedením spisu a nevyřízení žádostí staršího data. Byl to totiž primárně stavební úřad, kdo si měl po obdržení žádosti ze dne 4. 10. 2022 ověřit, že tato žádost úzce souvisí s dosud nevyřízenou žádostí ze dne 9. 9. 2020 a že je s ní zčásti duplicitní. Měl-li žalovaný potřebu zdůraznit, že žalobce *prospal* lhůtu dvou let pro podání žádosti o prodloužení společného povolení (viz str. 2 napadeného rozhodnutí), pak se sluší podotknout, že to byly spíše správní orgány, které prospaly svou povinnost rozhodnout v zákonem stanovených lhůtách (§ 71 odst. 3 správního řádu) o „zapadlé“ žádosti ze dne 9. 9. 2020.

34. Pro úplnost soud konstatuje, že v daném případě nebylo možno posuzovat žádost ze dne 4. 10. 2022 bez vazby na předchozí úkony, tj. nebylo možné o ní rozhodnout izolovaně jako o nezávisle existujícím podání. Ostatně i z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vnímal žádost ze dne 4. 10. 2022 v přímé návaznosti na společné povolení a rozhodnutí o prvním prodloužení. Do této posloupnosti nicméně měla správně spadat i opomenutá (nezaevidovaná) žádost ze dne 9. 9. 2020, bez jejíhož předchozího zohlednění nebylo možno žádost ze dne 4. 10. 2022 projednat. Z tohoto důvodu soud neshledal, že by nerozhodnutí o žádosti ze dne 9. 9. 2020 vytvářelo překážku věci rozhodnuté (*res administrata*), jež by bránila rozhodnout o pozdější žádosti ze dne 4. 10. 2022. Ostatně ani napadené rozhodnutí nespočívá na závěru, že by důvodem pro neprodloužení byla existence dosud nerozhodnuté dřívější žádosti (v takovém případě by jeho výrok mohl za určitých okolností obstát), podstatou jeho závěru je naopak to, že o prodloužení bylo požádáno opožděně, a proto již platnost společného povolení zanikla. Jak ovšem bylo vyloženo v předchozích odstavcích, závěr o zániku platnosti povolení nemůže obstát, neboť podáním žádosti ze dne 9. 9. 2020 došlo k pozastavení běhu lhůty pro zánik společného povolení (§ 94p odst. 5 věty poslední stavebního zákona).

Nevyrozumění o podaném odvolání

35. Soud rovněž přisvědčuje žalobci, že žalovaný dále pochybil, neumožnil-li mu vyjádřit se k věci v průběhu odvolacího řízení.
36. Jak totiž plyne ze správního spisu, jediný úkon, který stavební úřad učinil po obdržení podání vlastníků sousedních nemovitostí ze dne 10. 7. 2023, bylo předání spisu žalovanému s tím, že toto podání považuje za podnět k přezkumnému řízení (viz průvodní zpráva ze dne 21. 8. 2023). Dalším úkonem v řízení již bylo vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce tedy nebyl nijak vyrozuměn o tom, že prvostupňové rozhodnutí je přezkoumáváno nadřízeným orgánem, o tom se dozvěděl až souběžně s jeho zrušením, kdy mu bylo doručeno napadené rozhodnutí.
37. Takový postup žalovaného však nemůže obstát. Dospěl-li žalovaný k závěru, že podání vlastníků sousedních nemovitostí ze dne 10. 7. 2023 je z hlediska obsahu odvoláním (viz str. 2–3 napadeného rozhodnutí), pak před meritorním rozhodnutím o tomto odvolání bylo jeho povinností zajistit, aby řádně proběhlo odvolací řízení. Součástí odvolacího řízení je mj. i to, že „[s]právní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, zašle stejnopis podaného odvolání všem účastníkům, kteří se mohli proti rozhodnutí odvolat, a vyzve je, aby se k němu v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 5 dnů, vyjádřili“ (srov. § 86 odst. 2 věty první správního řádu). Bylo tedy na žalovaném, aby ještě před vydáním napadeného rozhodnutí buďto sám nebo prostřednictvím stavebního úřadu zaslal žalobci stejnopis podání ze dne 10. 7. 2023 a vyzval

jej k vyjádření. To však žalovaný vůbec neučinil a vydáním napadeného rozhodnutí postupoval vůči žalobci přinejmenším překvapivě.

38. Tento druh procesního pochybení sice nemusí mít nutně vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2023, č. j. 5 As 142/2022-50, odst. 60). V tomto případě však nevyrozumění o podaném odvolání jen umocnilo důsledky procesní vady spočívající v nezaevidování žádosti ze dne 9. 9. 2020 (viz odst. 30 až 32 výše). V tomto směru soud dává žalobci za pravdu, že pokud by ho žalovaný vyrozuměl o podání vlastníků sousedních nemovitostí ze dne 10. 7. 2023, v němž mj. byla zpochybňována platnost společného povolení, nelze vyloučit, že právě tento poznatek by žalobce přiměl k tomu, aby již tehdy obstaral výpisy z datové schránky svého dřívějšího zástupce a předložil je žalovanému ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalovaný však k učinění takového úkonu vůbec neposkytl žalobci prostor. Žalobce proto nemohl doklady o podání a doručení zmiňované žádosti předložit dříve než v žalobě (což také učinil). Tímto postupem žalovaný nepřímou přípravou i sám sebe o možnost dozvědět se ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, že spis předaný stavebním úřadem není kompletní a že v něm nebyla zaevidována starší žádost ze dne 9. 9. 2020. Kumulace zmiňovaných procesních chyb jen umocňuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Účastenství vlastníků sousedních nemovitostí

39. Žalobním námitkám brojícím proti účasti vlastníků sousedních nemovitostí v řízení o prodloužení doby platnosti společného soud nepřisvědčil.
40. Žalobce má obecně pravdu v tom, že řízení o prodloužení doby platnosti není pokračováním vlastního povolovacího řízení, posuzuje se v něm pouze zachování práva stavebníka provést stavbu na základě již vydaného povolovacího aktu, a proto se v něm nezkoumají se v něm znovu ty otázky, o kterých stavební úřad již v minulosti v rámci umístování či povolování stavby pravomocně rozhodl. K tomu je v žalobě přílehlavě odkazováno na rozsudek NSS dne 26. 9. 2012, č. j. 9 As 74/2012-39 (obdobně srov. též rozsudky NSS ze dne 30. 7. 2020, č. j. 9 As 9/2020-17, ze dne 8. 8. 2017, č. j. 6 As 74/2017-27, či ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014-43, jež se sice nevztahují explicitně ke společnému povolení dle § 94p odst. 5 stavebního zákona, ovšem principy prodloužování platnosti jsou u všech typů povolovacích aktů vydávaných stavebního zákona shodné).
41. Nicméně i když v řízení o prodloužení doby platnosti stavební úřad znovu neposuzuje již rozhodnuté otázky týkající se samotného umístění či provedení stavby, tak „[t]o ale neznamená, že by řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí (a analogicky stavebního povolení) bylo ryze formálním procesem, v němž by stavební úřad pouze vyhodnotil, zda žadatel nabídl uspokojivé vysvětlení toho, proč v době platnosti územního rozhodnutí nepodal žádost o stavební povolení, resp. proč na základě vydaného stavebního povolení nezahájil stavbu. Smyslem zákonného omezení doby platnosti územních rozhodnutí a stavebních povolení totiž je, aby rozvoj území dlouhodobě právně neblokovaly umístěné či povolené stavby, od jejichž faktické realizace však již stavebník upustil nebo jejichž parametry neodpovídají změněným podmínkám v území“ (podle rozsudku NSS ze dne 8. 8. 2017, č. j. 6 As 74/2017-27, odst. 9). V kontextu uvedeného by bylo nelogické, aby stavební úřad při posuzování důvodů pro prodloužení platnosti konkrétního povolovacího aktu nejednal s účastníky původního povolovacího řízení. Ostatně ani z jazykového znění § 94p odst. 5 stavebního zákona (stejně jako z obdobných § 93 či § 115 odst. 4 téhož zákona) nelze dovodit, že by účastníkem řízení

o prodloužení doby platnosti měl být výhradně stavebník, a nikoliv další účastníci předchozího povolovacího řízení. V této souvislosti nelze pominout, že i shora odkazovaná judikatura vzešla z žalob či kasačních stížností osob, jež nebyly stavebníky a jejichž účast v řízení o prodloužení platnosti se odvíjela od účastenství v předchozí povolovací fázi. Příkladem budiž žalobcem odkazovaný rozsudek NSS dne 26. 9. 2012, č. j. 9 As 74/2012-39, v němž žalobu i následnou kasační stížnost podával ekologický spolek, jenž se předtím zúčastnil správního řízení o prodloužení platnosti stavebního povolení vydaného ve prospěch Ředitelství vodních cest ČR, a tato jeho účast se odvíjela od původního povolovacího řízení.

42. Žalobce se proto mylí, domnívá-li se, že vlastníků sousedních nemovitostí nesvědčilo účastenství v řízení o jeho žádostech o prodloužení společného povolení. Zde žalovaný naopak nepochybil, jestliže stavebnímu úřadu vytknul, že v průběhu řízení na prvním stupni nejednal též s vlastníky sousedních nemovitostí. Žalovaný rovněž správně vyhodnotil, že vlastníci sousedních nemovitostí byli v řízení opomenutými účastníky, přičemž jejich podání ze dne 10. 7. 2023 správně vyhodnotil dle obsahu správně jako odvolání, a stejně tak i správně aplikoval prodlouženou odvolací lhůtu dle § 84 odst. 1 správního řádu (viz str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí). V tomto rozsahu nelze žalovanému nic vytknout. Soud naproti tomu nesdílí názor žalobce, že by si stavební úřad mohl široce uvážít, zda se kterými účastníky bude jednat a které obešle, neboť takový závěr nelze z žalobcem odkazového rozsudku č. j. 9 As 74/2012-39 nijak dovodit, a navíc by takový závěr byl i v přímém rozporu se zásadou rovnosti účastníků dle § 7 správního řádu.
43. Nicméně, i když s vlastníky sousedních nemovitostí nebylo v řízení na prvním stupni jednáno jako s účastníky řízení, tak zůstává otázkou, nakolik by toto opomenutí mělo v daném případě vliv na rozhodnutí ve věci samé, resp. na obsah prvostupňového rozhodnutí. Zde soud musí opět souhlasit s žalobcem, že vlastníci sousedních nemovitostí ve svém podání ze dne 10. 7. 2023 (tj. v odvolání) vyjádřili pochybnost ohledně platnosti společného povolení spíše povrchně, naproti tomu podstatná část jejich námitek se soustředila na věcné parametry původní stavby či na polemiku s obsahem společného povolení či potvrzujícího rozhodnutí žalovaného z roku 2016. Jinak řečeno, odvolání vlastníků sousedních nemovitostí bylo z hlediska obsahu založeno takřka výhradně na otázkách, k jejichž projednání skutečně nebyl v řízení o prodloužení doby platnosti prostor, jak správně argumentuje žalobce. Předmětné námitky by zřejmě šlo relativně snadno vypořádat v rámci odvolacího řízení bez nutnosti revidovat výsledek věci samé.
44. Nicméně, i kdyby opomenutí vlastníků sousedních nemovitostí coby účastníků mělo být vadou s vlivem na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, tak i v takovém případě by byl prostor nanejvýš k jeho zrušení a vrácení k novému projednání stavebnímu úřadu, tj. postupem podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. V žádném případě zde však nebyl prostor ke zrušení prvostupňového rozhodnutí spolu se zastavením řízení podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, k němuž přistoupil žalovaný. Jak totiž bylo uvedeno výše, v době vydání prvostupňového rozhodnutí platnost společného povolení stále trvala, neboť nebylo rozhodnuto o platně podané žádosti ze dne 9. 9. 2020 (viz odst. 30 až 32 výše), čili zde stále existoval předmět řízení, ve vztahu k němuž bylo možno uvažovat o prodloužení nebo neprodloužení platnosti. K zastavení řízení o prodloužení platnosti tedy nebyly splněny podmínky, a to bez ohledu na míru intenzity porušení procesních práv opomenutých účastníků. Výrok napadeného rozhodnutí proto tak jako tak neobstojí.

45. Soud zvažoval, zda vlastníky sousedních nemovitostí vyzvat k uplatnění práv osob zúčastněných na řízení dle § 34 s. ř. s., shledal však, že z napadeného rozhodnutí jim neplynou žádná práva ani povinnosti, navíc jejich případná účast v soudním řízení by sotva mohla něco změnit na rozsahu zjištěných vad napadeného rozhodnutí. Soud nadto uznal, že vlastníci sousedních nemovitostí byli v řízení před stavebním úřadem skutečně chybně opomenuti jako účastníci řízení o společném povolení (resp. neuznal důvodným žalobní bod zpochybňující účast těchto vlastníků), z čehož budou muset správní orgány při dalším posouzení věci vycházet (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Ostatní

46. Soudu není příliš zřejmé, kam žalobce mířil námitkou týkající se legitimního očekávání ohledně opětovného prodloužení platnosti společného povolení a navazujícího tvrzení o porušení zásad činnosti právních orgánů § 2 až § 8 správního řádu. Dle soudu směřuje tento žalobní bod spíše do správnosti věcného posouzení podaných žádostí, avšak tato otázka vůbec nebyla předmětem napadeného rozhodnutí. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí nezkoumal věcné důvody pro vyhovění či nevyhovění žádosti o prodloužení platnosti, jeho závěr spočíval na úvaze (byť mylné), že platnost společného povolení zanikla po datu 16. 11. 2020, a proto pro zkoumání dalšího prodloužování této platnosti již nebyl prostor. Skutečnost, že žalovaný v tomto směru pochybil, nemění nic na tom, že se předmětný žalobní bod týkající se legitimního očekávání poněkud míjí s důvody napadeného rozhodnutí. Pouze pro úplnost soud připomíná, že na prodloužení platnosti společného povolení není právní nárok, ale jde o předmět správního uvážení (viz věta čtvrtá § 94p odst. 5 stavebního zákona, podle níž dobu platnosti společného povolení *může* stavební úřad prodloužit, tedy nikoliv musí; srov. též výše odst. 41 tohoto rozsudku a tam citovaný rozsudek NSS ze dne 8. 8. 2017, č. j. 6 As 74/2017-27).
47. Předmětem sporu v dané věci nebyla otázka změny podmínek pro provádění stavby. Ostatně ani napadené rozhodnutí nespočívalo na vyslovení závěru, že by se podmínky pro provádění stavby změnily. Z tohoto důvodu soud neprovedl důkaz závaznými stanovisky dotčených orgánů, která žalobce právě za účelem prokázání této otázky přikládal k replice.
48. Pro účely nyní posuzované věci soud rovněž neshledává za smysluplné se jakkoli zabývat otázkou aplikace zásady „právo přeje bdělým“ (*vigilantibus non dormientibus iura subveniunt*) a ani jejím výkladem dle rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Ans 2/2006-135, jenž se týkal zcela odlišného případu a řešil otázku možnosti účastníka iniciovat uplatnění prostředků správního dozoru.
49. Pokud jde o žalobcem navrhované uspokojení podle § 62 s. ř. s., soud konstatuje, že žalovaný na tento návrh v průběhu soudního řízení nijak nereagoval, tudíž zde pro tento způsob ukončení soudního řízení nebyl dán prostor.

V. Závěr a náklady řízení

50. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatnou vadu řízení a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
51. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku, že v době vydání prvostupňového rozhodnutí platnost společného povolení stále trvala, a to v režimu dle § 94p odst. 5 věty poslední stavebního zákona, neboť zde existovala nevyřízená žádost o prodloužení platnosti ze dne 9. 9. 2020

(viz odst. 30 až 38 výše), přitom žalovaný mezi podklady pro nové rozhodnutí zahrne důkazy doplněné zdejším soudem (viz odst. 20 výše; § 78 odst. 6 s. ř. s.). Žalovaný současně projedná odvolání vlastníků sousedních pozemků, kteří skutečně byli v řízení na prvním stupni opomenuti jako účastníci (viz odst. 43 výše), zároveň však zohlední, jaké otázky lze v rámci řízení o prodloužení doby platnosti skutečně projednávat (viz výše odst. 40 a tam odkazovanou judikaturu), a v tomto kontextu uváží, nakolik lze předchozí opomenutí účastníků v dané věci považovat za vadu mající vliv na důvodnost prodloužení či neprodloužení doby platnosti společného povolení. Tím se nijak nepředjímá, jak má být o jejich odvolání rozhodnuto.

52. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu nákladu řízení ve výši 16 600 Kč, kterou tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta zahrnuje čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, podání repliky a účast na jednání nepřesahujícím dvě hodiny podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a dále náhradu hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty. Náhradu nákladů řízení soud uložil žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách.

Praha 18. dubna 2024

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
předsedkyně senátu